

Pääkaupunkiseudun uusikirkkolaiset ry:n 20-vuotisjuhlaan vuonna 1995 Erkki Taberman sanoitti laulun ”LAULU UUEKIRKO HELSINGIN KERHOSTA” Rosvo-Roopen säveleen. Historiaa kerrottiin laulun muodossa.

Ko Vesterise Aaro pani sanna kiertämää,
ni Uuekirko murre rupes muistii hiertämää.
Tää kerho pystyy nostettii
ja tietä näytettii.
Pari vuosikymmentä jo tänään täytettiin

Paljon omppi Vantaassa jo vettä virrannut,
monta kertaa Karjalaisii laulu kaikunut.
Sitä kivvee kierretty
ja nurkat nuohottu.
Kotikyllii muistovärssyt parvees muokattu.

Muistat sie, ka muistan mie,
a muistaakoha hää.
Loppumaton meillä onkin tämän langan pää.
Sitä kerhoilloissa myö yhes nyvitää,
minkä kohviuomiseelt nyt haastaa keritää.

Aaron jälkeen nuijavarrees Esko Saaristo,
sitten vuotta yksitoista Luran nuotisto.
Raita reilut pari vuotta
nuijaa käytellyt.
Monet uuvet naamataulut meille näytellyt.

Martta, Hilja, Valdemar ja Esko, Helmi Seitz,
varapuheenjohtajina nimet kirjaan vei.
Sihteereiden nimilista
neljän pituinen:
Meeri, Laura, Kerttu sekä Martti Sintonen.

Markkoja on vahtineet nuo neljä ystävää,
katzoneet jot illatsuis o tarpeeksi syötävää.
Miljan, Helmin, Aaron, Martin
laskut temmasiit.
Kassakirjooi lehtilöoi ku vuosii räpläsiit.

Uuekirko juhliis o käyty joka vuos,
jouluiksi on hankittu myös joulupukkii uus.
Ohjelmaakii monta sorttii
tuotu esille:
kulassitkii laulettuu myö kotivesille.

Johtokunnat päätöksii o sakill sorvanneet,
sijakorviil pöytäkirjoi lehet väänelleet.
Kerho ommii asijoi on puija jysketty.

Riie jälkee naurettu ja kohvit ryypätty.

Emänniil meil kohvi kiehuu ilma sikurii,
mut paatakkaa et mistää löyvä – se o siirappii.
Emäntien pitkä rivi,
- - hyvät naiset - - se on nimi.
Piirakoista kiitokset myö yhes ryvitää.

Iltamiis on montaa viisii tantsii väännelty,
kretonkiikii vastapäivää ympär käännelty.
Arpajaisiis voitettu
on tuttuu tavaraa:
Ku omat sukat, kutomasi, voitoks pamahtaa.

Retkillä on käyty melkein ympär maailmaa.
Kannaksella kaavittu on mummon kukkamaa.
Sireeni ja keltakukka
tuoksuu rehottain.
Metsästä mustii vaapukoita löytyi pehottain.

Ei Uuvekirko ukko tantsi paita pöksyi pääll,
ei hirtä ennää haililoikaa Suomelahe jääll.
Pottilohost, sukunasta
jällel muisto on.
Ku härkimellä kiisseliist tul syömäkelvoton.

Uuvekirko kerholoi ei kasva joka puus,
ei Uuvekirko murre väännny jokahise suus.
Sie ja mie ja myö ja hyö,
se kelpajaa ain meill.
Vaik kengät kulluut lintallee näil Mannerheimi teil.

Ko Vesterise Aaro pani sanna kiertämää,
ni Uuvekirko murre rupes muistii hiertämää.
Tää kerho pystyy nostettii
ja tietä näytettii.
Pari vuosikymmentä jo tänään täytettiin.